

เมแกนกับสัมผัสพิศวง

ผู้ชี้นำวิญญาณ เสือผี และแม่ผู้หนักล้า

ปริมาณหนึ่ง

โอเวน โจนส์

สารบัญ

- 1 ทางเลือกของฮีบสัน
- 2 การตื่นรู้
- 3 ผู้ช่วยตัวน้อยของแม่
- 4 แรงบันดาลใจ
- 5 เพื่อนบ้าน
- 6 เพื่อนของเมแกน

1 ทางเลือกของฮีบสับ

เมแกนถูกขังอยู่ในห้องเก็บถ่านหินใต้ดินอีกครั้งพร้อมทั้งน้ำตาที่ปรี่มจวนเจียนจะไหล เธออายุแค่สิบสองปีและเธอไม่เข้าใจว่าทำไมแม่ถึงทำสิ่งที่เลวร้ายเช่นนี้กับเธอ เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นมาแล้วหกครั้ง แต่เธอคิดว่ามันเหมือนกับไม่เคยเกิดขึ้นเลย พ่อของเธอไม่รู้จะอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้แม้แต่บ่อย เธอไม่เคยบอกเขา และเธอแน่ใจว่าแม่ก็ไม่เคยพูดอะไรเช่นกัน

เธอกับแม่มีข้อตกลงที่รู้กันอยู่ในใจว่าต่างคนต่างจะไม่ทำให้อีกฝ่ายผิดหวัง แต่เธอกลับมาที่นี้อีกครั้ง นั่งอยู่ในห้องใต้ดินท่ามกลางความสับสนและฝุ่นผงกับสิ่งมีชีวิตน่าหวาดกลัวที่ไม่มีใครรู้ว่าเป็นอะไรที่กำลังจ้องมองเธออยู่

เธอไม่รู้ตัวหรอก ในนั้นมีดสนิทและเธอต้องใช้ความเข้มแข็งทั้งหมดที่มีเพื่อกลืนน้ำตาและไม่ขอร้องไห้แม่ปล่อยให้เธอออกไป แต่เธอเคยลองทำเช่นนั้นในโอกาสอื่น ๆ และแม่ของเธอก็เรียกร้องให้เธอทำสิ่งที่ไม่มีเหตุผลเพื่อเป็นเงื่อนไขในการปล่อยตัวเธอ เงื่อนไขที่เธอรู้ว่าไม่สามารถทำได้แม้จะพยายามอย่างสุดความสามารถ

บางครั้งดูเหมือนว่าเธอเป็นคนเดียวที่จริงจังกับข้อตกลง

แม้เธอจะไม่อยากร้องไห้ แต่น้ำตาก็เริ่มไหลอาบแก้มอีกครั้งจนเป็นสายน้ำที่มองไม่เห็นไหลผ่านฝุ่นผงบนใบหน้าของเธอ ชะล้างผงถ่านหินให้ตกลงมาบนชุดนักเรียน มันหนักหนาเกินไป...หนักหนาเกินไปจริงๆ คนที่เข้าใจเธอดีเหลือเกิน กลับทำตัวโหดร้ายต่อลูกสาวคนเดียวของตนเองได้อย่างไร

เมแกนสะดุ้งโหยงโดยไม่รู้ตัวเมื่อแม่ของเธอจ้องใจกระแทกเครื่องดูดฝุ่นเข้ากับประตูขณะที่เธอเดินผ่านไป ไม่มีแสงเล็ดลอดเข้ามาแม้เศษเสี้ยวที่จะทำให้รู้สึกดีขึ้นได้เลย เมแกนจึงทำสิ่งที่รู้สึกว่าจะช่วยเธอได้มากที่สุดและตะกายกองถ่านหินขึ้นไปที่ผนัง จากนั้นก็ไปทางขวาจนกระทั่งเจอมุมห้อง

เมื่ออยู่ตรงนั้นแล้วเธอก็พันกระโปรงยาวไว้รอบขาเพื่อป้องกันไม่ให้มีสิ่งใดคืบคลานเข้ามาใต้เสื้อผ้าและสอดกระโปรงไว้ใต้ร่างของเธอ เธอติดกระดุมเสื้อทุกเม็ดดึงถุงเท้าขึ้น ดึงเสื้อกันหนาวขึ้นเหนือศีรษะแล้วหัดมือเข้าไปในแขนเสื้อ เมแกนรู้ว่าการทำเช่นนี้จะทำให้ปลอดภัยจากสิ่งใดก็ตามที่อาศัยอยู่ในห้องเก็บถ่านหินใต้ดิน เธอไม่ได้กังวลเรื่องผีและอะไรทำนองนั้น แม่ว่านั่นจะเป็นปัญหาจริง ๆ ก็ตาม แต่เมแกนไม่ชอบพวกแมลงที่ไต่อยู่บนตัวเธอและแค่คิดว่าโดนกัดและดูดเลือด เธอก็ทนไม่ได้แล้ว เธอเกลียดแมงมุมด้วยเหมือนกัน แต่เมแกนรู้ว่าร่างของเธอที่ห่อหุ้มด้วยชุดนักเรียนจนเหมือนดักแด้เหลือผิวหนังเหนือถุงเท้าไม่เกินสองสามนิ้วที่แมลงน่าขยะแขยงสามารถเข้าถึง พูดแบบเป๊ะๆ ก็คือสองสามตารางนิ้วที่ด้านข้างเพราะแขนของเธอกอดน่องแนบกับต้นขาไว้แน่น

เธอหวังว่าจะหยุดร้องไห้สักสักอันได้แม้เพียงชั่วคราว แต่เธอรู้ว่าในที่สุดเธอก็จะหยุดร้องไห้ในขณะที่รอการปล่อยตัว เธอรู้ด้วยเช่นกันว่านั่นจะเป็น

เมื่อไร...ประมาณห้าโมงครึ่ง เพื่อให้เธอมีเวลาครึ่งชั่วโมงในการทำความสะอาดร่างกายก่อนที่พ่อจะกลับมาจากที่ทำงาน

เมแกนเข้าใจว่าทำไมแม่ของเธอถึงทำเช่นนี้ นั่นเป็นเพราะเธอกลับแต่เมแกนไม่แม่ของเธอกลับแทนลูกสาวตัวเองและต้องการทำให้เธอหวาดกลัวเหมือนที่ตนเองรู้สึก ปัญหาคือเมแกนไม่ได้กลัวและไม่เห็นว่าจะมีอะไรที่ต้องกลัว เธอพยายามอธิบายให้แม่ฟังเป็นร้อยๆ ครั้งแล้ว แต่แม่ก็ได้แต่ทำให้เธอหุบปากทั้งแบบเปรียบเปรย หรือไม่ก็หุบจริง ๆ อย่างเช่นในตอนนี่

พ่อแม่ของเธอเป็นชาวคาคอกอลิกทั้งคู่ แต่แม่ของเธอเป็นคาคอกอลิกที่เคร่งครัดมาก ส่วนพ่อของเธอเคร่งครัดน้อยกว่าหน่อย แม่ของเมแกนหวาดกลัวชีวิตหลังความตาย แต่เธอบอกว่าไม่ได้กลัวชีวิตหลังความตายของตัวเอง เพราะคิดว่าเธอเป็นชาวคาคอกอลิกที่ดีและเธอมีที่บนสวรรค์อย่างแน่นอน ตราบใดที่เธอยังคงทำหน้าที่ของตนเองต่อไป ตามความคิดของเมแกน ปัญหาก็คือ แม่คิดว่าหน้าที่ส่วนหนึ่งของเธอคือการขังลูกสาวไว้ในห้องเก็บถ่านหินที่อยู่ใต้ดิน ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้เมแกนอยู่ที่นั่นในตอนนี่

พ่อของเธอก็เป็นชาวคาคอกอลิกโดยกำเนิดเช่นกัน แต่ไม่เคร่งครัดเท่าแม่ เขาเชื่อว่าหากผู้คนต้องการเสียงที่จะถูกสาปแช่งชั่วนิรันดร์ นั่นก็เป็นเรื่องพวกเขา เขาหวังใจจิตวิญญาณของตัวเองและของคนที่เขารัก แต่เขาเชื่อว่าคนเรามีอิสระในการเลือกอยู่ข้างเหมือนกัน แม้แต่เด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ

เมแกนรักทั้งพ่อและแม่ แม้ว่าแม่จะทำสิ่งที่ไม่ดีกับเธอก็ตาม เพราะถึงแม้เธอจะอายุน้อย แต่เธอก็ตระหนักดีว่าในใจของแม่อายากให้เธอได้พบกับสิ่งที่ดีที่สุด เธอพยายามที่จะรักพวกเขาทั้งสองอย่างเท่าเทียมกัน แต่ในความคิดของเมแกนปัญหาก็คือ แม่ของเธอไม่มีครูที่ดี หรือไม่ก็กลัวเกินกว่าที่จะเชื่อตา หู หรือประสาทสัมผัสของตัวเอง

เมแกนไม่ค่อยแน่ใจว่าสิ่งเหล่านั้นคืออะไร เธอรู้แค่ว่าเธอมีและคนอื่น ๆ ก็มีความเหมือนกัน แต่ว่าแม่ของเธอไม่ยอมรับสิ่งเหล่านั้น แม่จึงไม่อยากจะเชื่อว่าคนอื่น ๆ ก็มีเช่นเดียวกัน “ที่สำคัญ” แม่เคยพูดกับเธอ “แม่อายุสามสิบสี่แต่ลูกอายุแค่สิบสอง แม่เรียนที่โรงเรียนคาคอกอลิกในขณะที่ลูกไปแค่โรงเรียนทั่วไปแบบสหนิกาย”

เห็นได้ชัดว่าแม่ของเธอไม่ได้มีปัญหาใด ๆ กับระบบการศึกษาแบบทั่วไปแต่เธอเอ่ยคำว่า 'สหนิกาย' ออกมา เมแกนไม่เคยเข้าใจว่าปัญหาคืออะไร เธอเคยเจอทั้งคนดีและคนไม่ดี คนฉลาดและคนที่ไม่ค่อยฉลาด คนที่รู้ตัวและไม่ค่อยรู้ตัวจากเกือบทุกศาสนา

แม่ของเธออยู่ในประเภทจิตใจดี ฉลาด และค่อนข้างรู้ตัว

พ่อของเธอเป็นคนดี ฉลาด และรู้ตัวพอสมควร

เมแกนตัดสินใจว่าตัวเธอเป็นคนดี ค่อนข้างฉลาด และรู้ตัวมาก

นั่นคือปัญหาของเธอ นั่นคือเหตุผลที่เธอถูกขังอยู่ในมุมของหลุมถ่านหินสีดำ ซึ่งเป็นไปได้ว่ามีสารพัดสิ่งคืบคลานทั่วตัวเธอในวินาทีนี้ เธอตัวสั่นระริกเมื่อคิดถึง

เรื่องนั้นขึ้นมา แต่ตอนนี้เธอหยุดร้องไห้ฟูมฟายแล้วอย่างที่เธอรู้ว่าในที่สุดเธอก็จะหยุด

เธอรู้ว่าเธอมีสองทางเลือก

เธออาจบอกพ่อว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอแล้วหลังจากเขาและทำให้เกิดปัญหาซึ่งอาจนำไปสู่การหย่าร้าง หรือเธอถูกพาตัวไปให้คนอื่นดูแล หรือเธออาจแสร้งทำเป็นว่าไม่รู้ตัวเหมือนที่เธอทำอยู่ตามปกติ

แม่แกนได้เรียนรู้ว่าสิ่งที่ดีที่สุดที่ต้องทำเมื่อเธอถูกขังอยู่ในห้องใต้ดิน คือการคิดถึงสิ่งอื่น และสิ่งที่เธอชอบคิดถึงมากที่สุดก็คือเพื่อน ๆ ของเธอ เธอไม่ได้มีเพื่อนมากมายแต่พวกเขาเป็นคนพิเศษสำหรับเธอ เพื่อนคนโปรดของเธอคือปู่ของเธอเอง วาซินอินชา และแมวของเธอ

เธอหลับตา พยายามผ่อนคลาย และพยายามจินตนาการว่าพวกเขายืนอยู่ตรงหน้าหรือนั่งอยู่ข้างๆ เธอ การทำเช่นนี้ทำให้เธอรู้สึกอุ่นใจอยู่เสมอ เธอจึงทำทุกครั้งเมื่อเสียใจ มันคือเคล็ดลับเล็กๆ น้อยๆ ในการรับมือเมื่อชีวิตดูเหมือนจะไร้ความยุติธรรม

แม่แกนคิดว่าเธอรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างเสียดสีกับต้นขาและได้ยินเสียงเบาๆ ที่ดังจู้จี้เพราะถูกเสือกันหนาวของเธอกันไว้

เธอตัวแข็งทื่อไปชั่วครู่

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>